

— Убийте ме! Убийте ме! казало бѣдното патенце и отпуснало глава надолу, като очаквало смъртта си. Но що видѣло то въ чистата като огледало вода?—Своето собствено изображение . . . Но то не било вече безобразното, тъмно-сиво пате, а цѣлъ лебедъ!

Не е бѣда да се родишъ въ паче гнѣздо, ако си излупено отъ лебедово яйце!

Сега той билъ радостенъ, че е прѣживѣлъ толкова скръби и тегла, — той по добръ може сега да оцѣни своето щастие. Голѣмитѣ лебеди плували около него и го галили съ човкитѣ си.

Въ градината дошли малки дѣца; тѣ почнали да хвърлятъ на лебедитѣ корички и зърна, а най-малкото отъ тѣхъ завикало:

— Новъ лебедъ, новъ!

И всички други подхванали: — Да, новъ, новъ! — Тичали и скачали отъ радостъ; послѣ затичали при баща си и майка си и пакъ хвърляли въвъ водата корички. Всички казвали, че но-